

CANETROCK

EL FESTIVAL MÉS MÍTIC

2014

Enric Lucena

© dels textos i les fotografies: Enric Lucena Ibarzábal, 2015

© d'aquesta edició: Pagès Editors, SL, 2015
Sant Salvador, 8 – 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat

Primera edició: juny de 2015
ISBN: 978-84-9975-XXX-X
DL L XXXX-2015
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, SL
www.bobala.cat

◀ imprès a **lleida** ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.

Índex

Introducció	9
El retorn del cognom més recordat	
Caïm Riba	13
La primera nota del nou Canet	
Manu Guix	23
El retorn del pianista adolescent	
Pep Sala	31
Un esprint màgic	
Joan Dausà	41
L'orgull de ser-hi	
Xavi de la Iglesia	49
El retorn del noi <i>desvirgat</i>	
Lluís Gavaldà.....	55
De Roses a Canet	
Gerard Quintana.....	67
Un vídeo, un piano mal recolzat i un moment per recordar	
Els Amics de les Arts.....	75
A la recerca del surrealisme perdut	
Santi Balmes	85
La satisfacció de tocar en un marc únic	
David Carabén.....	91
El tsunami que va fer sortir el sol	
Txarango	99
El món a l'inrevés	
Delafé y las Flores Azules	111

Introducció

Vaig néixer dos anys abans de la primera edició del Canet Rock.

Per a mi el nom d'aquest festival havia estat lligat sempre al passat. A una època en què la música i els seus creadors eren lluitadors contra els poders establerts.

Quan vaig ser més gran vaig veure tot el material audiovisual que existeix sobre les edicions del Canet Rock dels anys setanta. Era com veure un vídeo de Woodstock. Allò que havien viscut els nostres pares i que sempre formaria part d'un passat que no podria tornar. I de fet, en gran mesura segur que és així.

De cop i volta i sense tenir cap notícia prèvia vaig saber que tornava el Canet Rock. Si el nom del poble del Maresme no hagués estat inclòs en el nom del festival ni tan sols hagués sabut on s'havia de celebrar.

De seguida em vaig posar en contacte amb l'organització. Era el mateix equip que havia organitzat també el Concert per la llibertat el 29 de juny de 2012 al Camp Nou, així doncs de seguida em vaig trobar amb veus conegudes.

La notícia era certa: TORNAVA EL CANET ROCK! I jo tenia un passi de premsa privilegiat. Seria un dels pocs fotògrafs amb accés total a totes les zones del festival i en tot moment. No era l'únic amb aquesta acreditació però sí que vaig ser l'únic amb una càmera que no va dormir i que va estar 22 hores ininterrompudes a l'espai del festival. Fins i tot el dia abans, divendres, vaig assistir una estona a les proves de so d'alguns grups. Teniu a les vostres mans tot el Canet Rock vist per un únic fotògraf. No hi surt tot allò que va passar però sí que, com sempre, us he volgut ensenyar un Canet Rock més enllà de l'escenari. El retorn del festival més mític es mereix més d'un punt de vista. Vaig tenir la sensació aquell dia, i pel que llegireu en aquest llibre comprovareu que no vaig ser l'únic, de fer història i estar fotografiant quelcom important.

Si hi vas assistir de ben segur que amb les imatges que tens davant recordaràs grans moments. Potser fins i tot et trobaràs en alguna fotografia. Si no vas poder, aquí tens un record per sempre sobre el que va passar la nit del 5 al 6 de juliol de 2014.

Qui parlava amb qui? Qui va obrir i qui va tancar el festival? Què feien els protagonistes quan no eren a l'escenari? A més trobareu en aquest llibre l'opinió i el record de dotze dels seus principals protagonistes. Què en recorden? Com ho van viure el Caïm Riba, el Manu Guix, el Pep Sala, el Lluís Gavaldà, el David Carabén, el Joan Dausà, el Xavi de la Iglesia, els Txarango, el Gerard Quintana, el Santi Balmes, els Delafé y las Flores Azules o els Amics de les Arts? Tots han reflexionat al meu costat sobre el festival i tots us sorprendran amb les seves paraules. Perquè tots van viure un mateix Canet Rock però ho van fer de maneres diferents. Cadascun té un punt de vista sobre un fragment d'una nit històrica.

Tens a les mans tretze mirades diferents del Canet. La de dotze artistes, que han fet memòria al cap d'uns anys de la celebració del festival, i la meva, la de les imatges que he col·locat en ordre cronològic per explicar tal com va passar.

Benvinguts a dotze hores de música, vint-i-quatre de fotografies i a tota una vida per recordar la nit que tot plegat va tornar a començar.

Benvinguts de nou per primer cop al festival més mític. Benvinguts al Canet Rock.

Enric Lucena

El retorn del Canet Rock va sorprendre tothom amb un escenari dissenyat per Lluís Danès. Centenars de bidons pintats de diferents colors amb una bombeta van ser el marc per a tots els artistes que van pujar a l'escenari. No va decebre ningú.

El retorn del cognom més recordat

Caïm Riba

Quan parlem del Canet Rock dels anys setanta la primera persona que ens ve al cap a la majoria de mortals és el Pau Riba. Aquelles imatges amb el Pau a l'escenari formen part de l'imaginari col·lectiu d'una època. D'un País.

Al 2014 el Canet Rock també incloïa un cognom Riba. El del Caïm, un dels seus fills. I, a més, era l'any en què el mateix Caïm havia tret al mercat el seu primer treball en solitari després dels anys d'èxits amb Pastora. Total, que hi havia Canet i hi havia un Riba. Gira el món i torna al Born, que diuen a Barcelona. Havien passat gairebé quaranta anys i aquests dos paràmetres continuaven sent protagonistes. Com si el Canet Rock volgués allargar la mà al passat, fer l'ullet a la generació que el va fer possible i al mateix temps avançar mirant el futur.

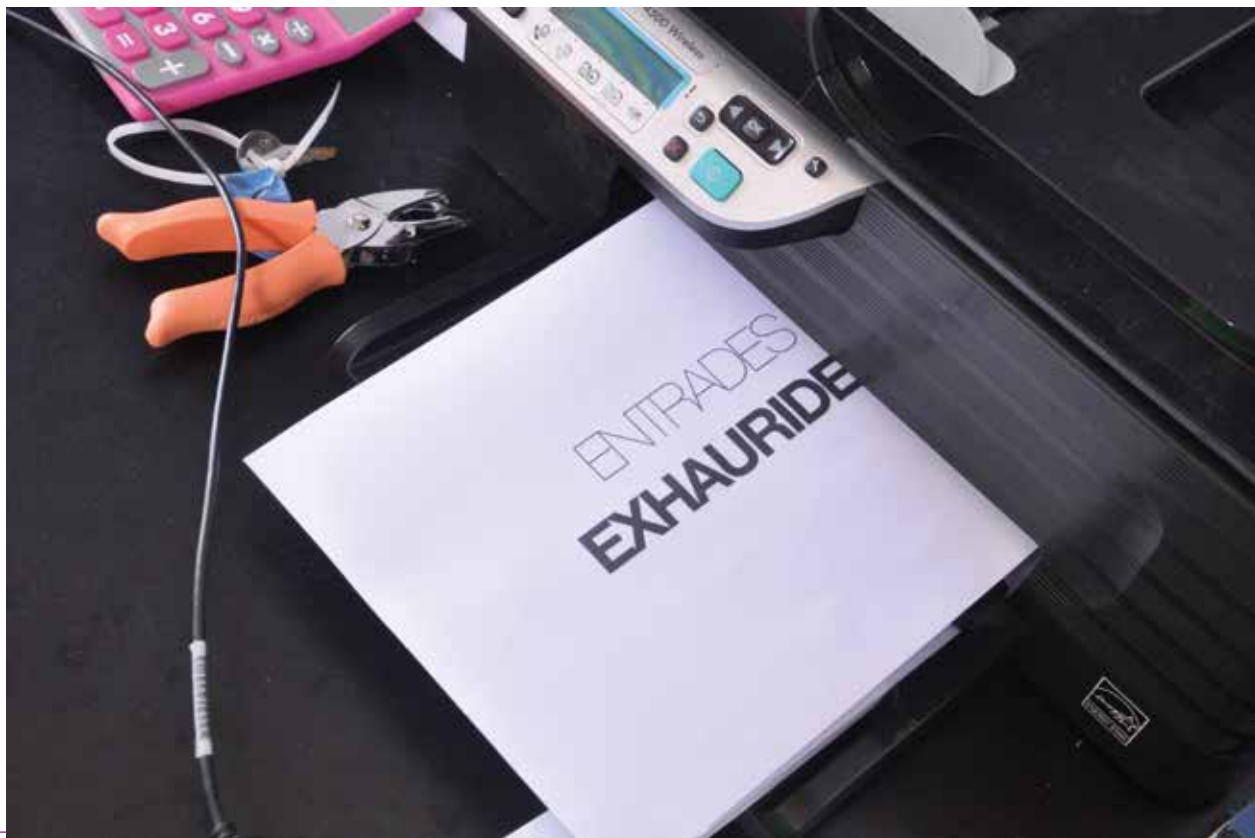
Qui havia de dir als artistes d'aquella època que els seus fills protagonitzarien el Canet Rock del segle XXI? En aquest

cas, a més, no era cap metàfora. Era literal. Caïm Riba, amb un anyet de vida a la primera edició del festival, i present allà, era un dels encarregats d'obrir el Canet Rock l'any del seu retorn. Tot això va fer que quan el nostre protagonista va rebre la trucada per participar en el festival mesos abans del juliol de 2014, s'ho agafés, ell mateix, com un honor i un plaer. No s'ho va pensar.

Vaig visitar el Caïm el mes de febrer de 2015 i quan vaig arribar a casa seva i ens vam seure al sofà per fer un cafè de seguida va fer referència al passat. Per raons òbvies, sempre havia sentit comentaris del Canet. Tothom li havia parlat del Pau Riba al Canet Rock. Sembla que el primer pensament que va tenir davant de la proposta de participar al festival va ser el de passar comptes amb el passat:

“Ja que l'he patit durant tans anys ara pujarem a l'escenari.” Amb aquesta primera reflexió la meva pregunta va ser directa. Li vaig demanar quina havia estat la seva relació amb el Canet Rock al llarg de la

Poca estona abans que el Canet comencés es van haver d'imprimir dues paraules que pronosticaven un èxit sense precedents.

seva vida, perquè el que està clar és que el juliol de 2014 el seu vincle amb el festival era l'únic, cap altre artista de la nit en podia fer bandera. Un vincle de sang.

Em va explicar que la seva relació amb el festival és una mica especial ja que al llarg de la seva vida s'ha trobat amb moltes persones que li han recordat que havien estat cangurs seus al Canet Rock. Ell ja hi havia estat, amb només uns mesos de vida. El Pau Riba va portar el seu fill petit al festival i aquell nadó devia passar de mà en mà, esdevenint el protagonista d'aquell *backstage* al mateix temps que el seu pare es convertia en protagonista de la història del festival. En un intent de comptabilitzar quantes persones es deu haver trobat que li hagin explicat històries del Canet Rock i que li havien fet de cangur es va atrevir a dir una xifra: quinze aproximadament.

—Sempre que m'he trobat persones que m'han recordat aquella època, quan jo era un bebè, s'emocionen i parlen bastant —diu—. Això fa que tingui diver-

ses versions del Canet. Sempre penso, “mira, un altre del club aquest del Canet Rock”, de vegades estàs treballant i et foten la xapa. Era un sentiment “d’hòstia un altre que em parla del Canet Rock!”.

Vaja, que ha sentit un munt d’històries sobre el Canet Rock on ell també hi era però de les quals, evidentment, no conserva cap record amb només un anyet de vida. Així que la participació del Caïm al Canet Rock 2014 era com treure’s una espina clavada, o potser es tractava d’una recerca de records propis que fessin que tots aquells records d’altres persones on ell era el protagonista passessin a formar part d’un sac d’imatges en què hi volia posar les seves. En aquest punt vaig recordar al Caïm que el fet d’haver participat al Canet Rock 2014 no treia que es pogués trobar persones en un futur que li recordessin les edicions del Canet Rock dels setanta. Aquí es va posar a riure i va expressar el seu orgull per decidir i viure una nit al Pla d’en Sala en primera persona i com a músic.

Les bombetes van ser protagonistes d’ excepció. Si us fixeu en les fotografies en què els músics estan tocant descobrireu mil i un joc de llums diferents.

En un primer moment, va rebre la proposta d’obrir el festival. La idea que un Riba, hereu directe de la imatge icònica més coneguda del Canet, donés el tret de sortida a la nova edició del segle XXI era molt forta. Finalment

no va ser així, tot i que va actuar a primera hora de la tarda darrere de Manu Guix, que va ser l’home que va tocar la primera nota aquell dia. Els motius els podeu llegir a les reflexions del Manu.

Al llarg del divendres 4 de juliol i del dissabte al matí tots els grups van passar per l'escenari per fer les proves de so. Aquí teniu els Delafé y las Flores Azules el mateix dia 5. Van volar a primera hora des de Màlaga i van arribar gairebé sense dormir al recinte del festival.

La veritat és que tots els músics amb què he parlat per fer aquest llibre, absolutament tots, reconeixen que rebre la proposta de tocar al Canet els va fer molta il·lusió. Era com ser en un lloc mític per primera vegada. Per al Caïm el Canet Rock 2014 era com un homenatge, una celebració, un recordatori del Canet Rock dels anys setanta que ha passat a la història. Evidentment li vaig demanar si, després de rebre la proposta de participar al Canet, va parlar amb el seu pare. Em va explicar que sí, que ho van parlar. Que fins i tot, molt al començament, havia sorgit la idea que el Pau Riba hi participés, però pel que sembla la generació que va fer possible el Canet feia quaranta anys no estava gaire entusiasmada amb el projecte... Sense parlar de gelosia denoto en les paraules del Caïm que la generació del seu pare potser no estava del tot satisfeta amb el retorn d'un festival que havien fet seu a la seva memòria. Com quan un atleta supera un rècord històric quaranta anys després. El *record-man* que perd la marca sempre diu que

ja tocava i s'abraça al nou esportista que l'ha superat, però un sentiment agredolç acaba apareixent al final del dia, com si s'adonés que ningú no parlarà del seu rècord ara ja superat... Tot i això el Caïm va reflexionar de seguida sobre la comparació dels dos Canet Rock:

—Per mi és absurd voler posar els dos moments en una balança. Aleshores se sortia d'una dictadura, es volia trencar amb tot, existia el moviment *hippie*... vaja que el context de llavors era totalment diferent al que vivim avui i que, com a molt, es podria comparar amb el procés cap a la independència. Llavors la creació musical era molt més reivindicativa. Es buscava la transgressió, el trencament. Era un altre context.

Però sembla que d'alguna manera les llegendes del Canet Rock no estaven del tot còmodes amb el retorn del festival. Potser era com deixar a d'altres allò que t'has sentit, i encara et sents teu. El que està clar, segons el Caïm, és que tampoc hagués tingut cap mena de

Des de l'escenari era molt espectacular veure el Pla d'en Sala buit. Al cap d'unes quantes hores no hi hauria ni un centímetre buit, però al matí, i amb un sol que cremava de valent, l'espai esperava, pacient, el seu moment: el moment en què el Canet Rock tornava. Aquí veieu la cabina dels tècnics de so a mitja esplanada.

sentit que el Canet tornés i haguessin pujat a l'escenari els mateixos artistes d'aleshores.

Però com va preparar la seva actuació i la seva ànima per un moment com aquest el Caïm? Què va decidir tocar i per què? Com ho va viure?

—Jo ho vaig voler viure com una festa familiar —em va explicar—. Em va fer gràcia el fet de pensar que jo hi havia anat de molt petit amb els pares i vaig voler anar-hi amb els meus fills i la meva família. De fet, amb la Savina encara a la panxa de la meva parella, a qui de ben

segur també li explicarem que el Canet va ser el seu primer festival. Hi vaig anar un dia abans —va continuar—, vaig córrer per Canet... fins i tot vaig penjar una foto a Twitter d'un escenari que hi havia a la rambla fent una broma: “ja hi sóc però de moment no veig a ningú de

Els grups no paraven de fer proves. Al costat de l'escenari, el Jordi, de Txarango, tocava la trompeta ben arrecerat en una ombra molt més amable que el sol d'aquell dia.

l'organització." Ho vaig voler viure com una cosa festiva. Ser allà, viure l'entorn, veure després l'espectacle, veure com arribava la gent.

El dia del festival el Caïm va marxar cap al Pla d'en Sala després de dinar. Els nervis ja començaven a fer acte de presència en veure tanta gent i també pel fet de reviuir aquells moments dels anys setanta. Va fer proves de so el divendres i va patir una mica.

—Les proves —va dir— et poden donar un punt de confiança per sortir, o al contrari, anar-hi un dia abans pot crear un efecte perillós. Per començar ja et poses nerviós un dia abans.

En aquest cas va ser beneficiós. Les proves de so li van donar un punt de confiança.

Aquí teniu la ciutat dels músics. El backstage on els artistes van passar més estona al llarg del festival. Com podeu observar, uns mòduls col·locats en cercle constrüen una plaça única on tothom podia seure i prendre alguna cosa tot xerrant. Aquí ho veieu buit quan encara no havia arribat ningú.

Els Txarango van fer proves de so el mateix dia del concert. Aquí veieu dos integrants del grup amb un contrallum que deixa clar que el sol que aquell dia va sortir era tan potent com el festival que estava a punt de renéixer.

I va arribar el dia, l'hora i el lloc. En el moment de pujar a l'escenari el Caïm continuava sent conscient d'on era. Tenia present la diferència de context. No sortia a trencar esquemes sinó que era un esdeveniment festiu. Tenia trenta minuts per tocar. Va seleccionar un repertori del disc nou *A 306 km*. Va triar la part més trepidant i recorda que va reivindicar el procés català, que era l'únic que pensava que podia tenir certa sinergia i comparativa amb els anys setanta.

Ho recorda com un fet molt bonic:

—Era un moment bastant maco perquè encara hi havia el sol que començava a baixar i recordava molt les imatges del passat. Em va emocionar veure tanta gent que estava asseguda a la gespa com en el passat, mirant cap a l'escenari sense cap mena de pressa. Ho recordo molt bonic.

Un festival com aquest no provocava nervis només en el Caïm. Ell recorda que tenia molta pressió per no passar-se del temps que li havien assignat per tocar, si no provocaria el retard dels grups que havien de sortir darrere seu. Els nervis, diríem, eren generalitzats. Igual que l'emoció. Tothom era conscient del que s'estava engegant.

Darrere de l'escenari hi havia molts més espais on l'organització va treballar al llarg del festival. La premsa i les xarxes socials es van gestionar des d'un d'aquests mòduls.

Quan era a l'escenari, el Caïm recorda que sentia aldarull darrere seu i com allò va provocar que en lloc de tocar trenta minuts en toqués vint-i-cinc. Vaja que podia haver gaudit d'una cançó més. Ell va pensar que li deien de plegar i és el que va fer. Davant d'aquesta explicació li pregunto si tocar mitja horeta no és molt poca estona. Evidentment em diu que sí. Que és poquet. Que per trobar-se còmode com a mínim necessita quaran-

ta minuts i la mitja hora va passar a ser vint-i-cinc minuts que se li van fer molt curts. També us he de confessar que tots els artistes m'han explicat el mateix. Tots haguessin volgut tocar molta més estona en un espai com aquell i amb aquell públic tan nombrós.

—Potser vas tocar en el millor moment per com t'havies imaginat el Canet Rock? —Li vaig demanar.

Els Mishima també buscaven l'ombra el mateix matí durant les proves de so.

—Sí, una mica sí. M'hagués agradat tocar potser una hora més tard i fer la meva part una mica més llarga, però no em puc queixar, va ser un moment maco, encara entrava gent i encara era de dia i m'evocava millor el Canet Rock del passat.

Com que tota la conversa estava plena de simbolismes li vaig preguntar quina roba va triar per pujar a l'escenari, que podeu veure en algunes fotos del llibre. De ben segur que coneixent una mica l'artista tampoc va ser una tria casual.

—Em vaig posar una samarreta que m'havia fet no feia gaire. Normalment surto amb americana, samarreta vermella i pantalons. Vaig agafar una samarreta i hi vaig enganxar la silueta de Formentera. Era un altre homenatge al disc, com també a les meves arrels i a l'època *hippie* que evoca Formentera —bingo! No era casual ni la roba que portava.

El Caïm, a més, valora positivament que des de l'organització no fossin excessi-

Al fons de la imatge podeu observar l'escenari al Pla d'en Sala que al cap d'unes hores centraria l'atenció de tothom.

